

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2351/2020
24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић адвокат из ..., против туженог Пољопривредне саветодавне и стручне службе „Ужице“ ДОО, чији је пуномоћник Вера Бојовић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/19 од 12.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/19 од 12.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 222/16 од 11.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се као незаконито поништи решење туженог бр. .../... од 23.03.2016. године о отказу уговора о раду и да се тужени обавезе да врати тужиоца на рад и распореди га на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова поступка плати туженом износ од 106.500,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/19 од 12.05.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 222/16 од 11.06.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ступио на рад код туженог 04.05.2009. године, на основу уговора о раду од 30.04.2009. године (који тужени нема у својој евиденцији), ради обављања послова Решењем туженог од 23.03.2016. године тужиоцу, на радном месту ..., отказан је уговор о раду од 31.12.2009. године који тужилац није својеручно потписао. Означено решење донето је на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, члана 22. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору, Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину и Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места код туженог од 01.02.2016. године. Означеним Правилником, објављеним на огласној табли туженог 01.02.2016. године на који је надлежно министарство дало сагласност, укупан број запослених код туженог износи 12 лица. У том правилнику није систематизовано радно место ..., предвиђено претходним актом о унутрашњој организацији и систематизацији послова од 15.01.2015. године. Тужилац је, на усмени захтев директора туженог, потписао изјаву - захтев којим се определио за опцију престанка радног односа предвиђену чланом 22. Закона о одређивању максималног броја запослених у јавном сектору. Тужени је исплатио тужиоцу отпремнину, а његове послове сада обавља књиговодствена агенција са којом је тужени, и док је тужилац био у радном односу, имало закључен уговор о обављању тих послова.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Законом о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник Републике Србије“, број 68/2015) извршена је рационализација броја запослених у јавном сектору, дефинисаног у складу са прописом о буџетском систему, до достизања утврђеног максималног броја запослених. Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину, коју је Влада Републике Србије донела на основу овлашћења из члана 4. наведеног закона, утврђено је да максималан број запослених код туженог износи 12 запослених.

Тужени је, на основу означеног акта Владе Републике Србије, донео Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. Тим општим актом утврђено је да код туженог ради укупно 12 запослених, што је максималан број запослених предвиђен одлуком Владе Републике Србије за туженог. Послови које је тужилац до тада обављао нису систематизовани у том Правилнику, јер се тужени одлучио да, с`обзиром на делатност коју обавља, запослени буду само стручна лица из области пољопривреде. Изостављањем рачуноводствених послова из акта о систематизацији од 01.02.2016. године престала је потреба за радом тужиоца, због чега је оспорено решење донето у складу са чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, у вези са посебним законом и подзаконским актом којим је утврђен максималан број запослених код туженог.

Ревизијом се понављају наводи жалбе о погрешној примени материјалног права, нарочито наводи да је побијаним решењем отказан уговор о раду који странке нису закључиле и да је тужиоцу престао радни однос на радном месту ..., за које није имао закључен уговор о раду.

По становишту Врховног касационог суда, овим наводима не доводи се у питање правилност примењеног материјалног права. Послови које је тужилац обављао код туженог, без обзира да ли је реч о радном месту ... за које је закључио уговор о раду или ..., радном месту предвиђеном у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места од 15.01.2015. године, за које између странака није закључен анекс уговора о раду, више нису систематизовани послови и зато је престала потреба за радом тужиоца. Престанак потребе за радом тужиоца услед организационих промена - укидања послова које је до тада обављао, извршеног у поступку рационализације у складу са посебним законом, има за последицу отказ уговора о раду и престанак радног односа тужиоца као вишка запослених, у складу са чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић